

hold medførte en Uhygge, der krævede Lys. Ordføreren for de frikonservative i det andet Ting, der indtil den Sag var nogle af dem, der ivrigt og mest trofast støttede Regeringens hele Politik, har erklæret, at her var Lys nødvendigt, her maatte altsaa en Undersøgelse til. Jeg minder om, at et andet Medlem af det andet Ting talte om, hvorledes det danske Justitsministerium for Tiden ledes af Landets mest forslagne Forretningsmand. Jeg minder om, at et højtaget Medlem af dette Ting, det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), erklærede Justitsministerens Administration for demoraliserende i Ministeriet, i Rigsdagen og i det offentlige Liv.

Formanden: Saadanne Udtryk kunne ikke passere her i Folketinget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Borgbjerg): Saa vidt jeg erindrer, fik disse Udtryk Lov til at passere, den Gang de blev udtalte. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at fra vidt forskellig Side, fra højst forskellige politiske Lejre, er der udtalt, at de nærværende Forhold ere uhyggelige og beskæmmende, og at de kræve en Undersøgelse. Jeg tør vel ikke sige, at et Parti her i Salen, det forhandlende Venstre, just har sluttet sig til disse Udtalelser, men jeg tør dog minde om, at dette Partis højtærede Ordfører (N. Neergaard) ved Finanslovens første Behandling mindede Regeringen om, og det i Ord, som efter min Mening ikke kunde misforståas, at en Betingelse for dens fortsatte Virksomhed til Held og Lykke for Landet var en udadtilig Administration.

Men ikke blot fra Politikere, ikke blot fra politiske Lejre af vidt forskellig Art, er denne Kritik fremsat og dette Krav støttet om Undersøgelse af disse Forhold. Ogsaa udenfor Politikernes Lejr har det samme Krav rejst sig med stærke Ord. Jeg skal saaledes minde om, at den danske Juriststands officielle Organ: „Ugeskrift for Retsvæsen“, redigeret af Professor, Dr. juris Munch Petersen, skriver følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse maaske maa citere; det er ikke saa særdeles langt. „Ugeskrift for Retsvæsen“ skriver: „Der er, som bekendt, i den senere Tid blevet rettet meget stærke Angreb paa Justitsminister Albertis Administration. Det er vel ikke her Stedet at komme nærmere ind paa disse. Men givet er det, at det Forhold, som mest berører den egentlige Justits, nemlig den Strafuftsættelse,

som er tilstaaet en Redaktør, ifølge selve den Beretning, Justitsministeren har sendt. Folketingets Finansudvalg, paa ingen Maade finder tilstrækkelig Støtte i tidligere Praksis og derfor fremtræder med en højst ekstraordinær Karakter. Ogsaa med Hensyn til flere af de andre Forhold, som have været fremdragne, synes det Spørgsmaal at rejse sig, om ikke derved i hvert Fald den almindelige Tillid, som ganske særlig for en Justitsministers Stilling er en saa nødvendig Betingelse, i for høj Grad er rokket. Det er nemlig en Sag, som ikke mindst Juristerne maa føle sig levende interesserede i, at den, der staar som Justitsvæsenets øverste Leder, fra alle Sider anses for absolut uangribelig“. Jeg minder om, hvad en af vore mest ansete Læger har skrevet; det er Stadslæge Hoff, der skriver følgende — et endnu kortere Citat, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse —: „Det er et ejendommeligt, her i Landet heldigvis hidtil uvant Drama, hvis første Akt i disse Dage er udspillet i Rigsdagens Folketing og Landsting“. — Det var kort efter Finanslovens tredje Behandling her og første Behandling i Landstinget. — „Den ene graverende Beskyldning for Magtmisbrug og mislig Embedsførelse efter den anden er rejst mod Landets Justitsminister; Dag efter Dag har Ministeren maattet lægge Ryg til velunderbyggede Angreb ikke fra en enkelt Klike, men, snart sagt, fra alle Sider. Dag efter Dag har han maattet lytte til Angribernes Anatema: denne Mands Færd gør ham uskikket til at have Sæde i Rigets Raad. Endnu have hans Meningsfæller ikke ment at turde skille hans Sag fra deres, endda der blev slynget dem de haarde Ord i Ansigtet, at de i denne Sag hverken vogtede Ret eller Ære“. Ogsaa ude i Pressen har der, naar undtages Regeringspartiets Presse i allersnævreste Forstand, rejst sig et Krav om en Undersøgelse af disse Forhold. Saaledes har de frikonservatives Organ, det konservative Organ her i København, „Berlingske Tidende“, skrevet følgende: „Justitsminister Alberti erklærede i Onsdags i Landstinget, at han ikke kunde indlade sig paa en Undersøgelse ad anden Vej end ved et privat Søgmaal mod Folketingsmand, Dr. Birck, og paa den Betingelse, at den ene af de to Parter, Sagen gik imod, skulde træde ud af det politiske Liv. Vi beklage meget. . . .“ — det er de frikonservatives Organ, som skriver dette —, at Angrebene paa Justitsminister Alberti har ført til en Situation som den, der foreligger efter Finanslovbehandlingen i Lands-